

NE SAHİBİZ NE DE KİRACI..

İnsanoğlunun doymazlığı

kendi tarihi ile eş sayılabilir. Bu durum belki de onu diğer canlılardan ayıran en önemli özelliğinin, yani düşünebiliyor oluşunun, insanoğluna kazandırdığı kötü bir huydur. Geleceği düşünüyor. Çok önceden geleceği kurmaya veya planlamaya başlıyor ve hep daha fazlasını istiyor veya yığıyor. Oysa doğada işler böyle mi? Çocukları için yiyecek bulan hayvanlar hariç canlılar yiyebileceklerini yedikten sonra avıyla vedalaşırlar. Bu yüzden insanların besledikleri hariç şişman bir hayvanı gözlemlemeyiz.

İnsanın aç gözlülüğü

ile ilgili usta yazar Tolstoy “İnsan Ne

İle Yaşar” adlı kitabında çok sevdiğim bir hikaye kaleme alır. Kısaca hikâye şöyledir: Pahom sürekli daha fazla kazanmaya ve zengin olmaya çalışan bir çiftçidir. Pahom’a, gözünün gördüğü her yeri bir şartla alabileceğini söylerler. Pahom bir noktadan almak istediği toprağı küçük çukurlar kazarak işaretleyecektir; ancak akşama kadar istediği genişlikte araziyi kazarak başladığı noktaya gelmek zorundadır. Yarış sabah güneşin doğuşuyla başlar ve batışıyla da biter. Gün boyu çalışır, güneşin batışına az bir zaman kala ayakları yara bere içindedir ve çok yorulmuş bir haldedir ancak durmaz, hızını artırır; çünkü hırs gözünü bürümüştür. Alkışlar içinde güneş batmadan başladığı yere yetişir. Fakat o yorgunlukla yığılır kalır. Ağzından kan gelmiş ve Pahom ölmüştür. Yarışın başladığı ve bittiği noktaya, hemen olduğu yere gömülür. Ve burada Tolstoy bize Pahom’un mezarını işaret ederek ibret verici o son sözü söyler: **“Onun İhtiyaç Duyduğu Üç Arşın**

Kadar Bir Topraktı...”

Geçtiğimiz günlerde

Profesör Özgür Demirtaş twitter üzerinden takipçilerine “Evinizin değeri, aylık kazancınızın kaç katı?” ve “Arabanızın değeri, aylık kazancınızın kaç katı?” diye iki soru sorduğunda benim aklımdan da Tolstoy’un yukarıdaki hikâyesi geçmişti. Düşündüm; acaba bir insana ne kadar değerli bir ev lazım? Ya da nasıl bir ev lazım? Ya da bir insana nerede bulunan bir ev lazım? Aklınıza gelen ilk ev henüz sahip olmadığınız bir ev ise ona sahip olduğunuzu hayal ettiğinizde eminim daha fazlasını elde etmek isteyeceksiniz. Peki ya araba? Bir insana nasıl bir araba lazım? Ne kadar büyük olmalı? Ne kadar hızlı olmalı? Ne kadar değerli olmalı? Hayal gücünün sınırı yok. İnsanoğlu hep elindekini kıymetsiz bilip daha fazlasını istiyor. Bu dünyada gerçekten sahip olduğunu sanıyor. Oysa insanoğlunun ortalama ömrünün süresini yaşadığımız galaksinin ömrünün yanına koyduğumuzda kiracı bile olmadığımızı bir ömürlük misafir olduğumuzu görebiliriz.

Gelelim Özgür Bey’in

sorduğu soruların cevaplarına. Kendisi gelen cevapları inceledikten sonra tablo haline de getirerek twitter hesabından paylaştı ve yorumladı. Bu sonuçlara göre Türkiye’de insanların evlerinin değeri gelirlerinin ortalama olarak 72 katı, arabalarının değeri ise ortalama 13 katı. Yani bir ev alabilmek için yemeden içmeden 72 ay paramızı ev için harcamamız gerekiyor. Ama tabii ki bu mümkün değil. Geçimimizi sağlayacak şekilde tavsiye edilen oranları dikkate alırsak gelirimizin yüzde 30’ undan fazlasını ev harcamamıza yatırmamalıymışız ki bu durumda da 239 ay boyunca oturduğumuz evin taksitlerini ödememiz anlamına geliyor. Yani 20 yıl boyunca aynı evde oturmak ve o ev için çalışmak peki ya sonra? Bana kalırsa sonrasında sonumuz Pahom’un sonuna biraz benzemeye başlayabilir.

“Yeni Dünya sahip olma

değil kiralama dünyası” diyen Özgür Bey’in elde edilen bu verileri diğer

lkelerle de kıyasladığı çalışmasının detaylarını zgr Bey'in twitter hesabından daha detaylı olacak görerek inceleyebilirsiniz.